

Jónás Tamás

BORONGÓ

Apám szégyellte magát. Ez volt az oka.
Elköltöztünk onnan, s már sohase haza.
Öltönyben pakolt össze, hajnalban jött a busz.
Anyám álmosan hallgatott: új hazába jutsz.
Vizes kis, egyszobás ház, szeretni nem tudott.
Szombathely, idegenek és rokkant rokonok.
Hideg karmokkal medvék kaparták a falat,
a könyvtárunk, a szabadságunk Csernelyben maradt.
És jöttek évek, álmok, egyről szólt mindahány.
Mezítláb kellett járni, már elveszett a szárny.
És jöttek-mentek házak, szobák, albérletek.
A szívünk évek gyümölcseitől elszegényedett.
Maradt végül a tekintet, ebéd, az ölelés.
És lassan az elégből halványult a kevés.
Az út, a ház, a társak, a nyílt szív megmaradt.
Igyekszem soronként feledni az átgondoltakat.

PS

Nem mondani semmit. A te divatod.
Én betöröm néha a kirakatot.
Felszámolok mindent, pedig van két gyerek.
S kötelezne az is, hogy megismertelek.
Az ég kék. Egyre tisztább. A föld meg aljasabb.
Védekezni fogok, tehát védj magad.
Van kiút, van élet, és van értelem.
Nagy fotel az úr. Közel a kényelem.